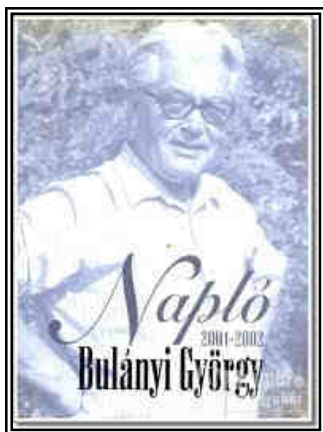

*Egy régi húsvét fényénél borongott
S vigasztalódott sok tűnt nemzedék,
Én dalt jövődő húsvétjára zsongok,
És neki szánok lombot és zenét.
E zene túlzeng majd minden harangot,
S betölt e Húsvét majd minden reményt.
Addig zöld ágban és piros virágban
Hirdesd világ, hogy új föltámadás van!
(Juhász Gyula)*

**BULÁNYI GYÖRGI
VIRÁGVASÁRNAP...**

**(RÉSZLET A
HÚSVÉTI
NAPLÓBÓL)**

Tegnap este
harmatosan, lázat
leszorító gyógyszerekkel
megtömve, ... de büszkén
mentem ki Pista
kocsijával Adyligetre –
virágvasárnapi liturgiára.
Harminc fölött volt a
hívők száma, ami nem
megvetendő arányú

jelenlét az én miséimen. Ha majd nagy leszek, biztosan még többen leszünk! Sajnos, nem sajnós, a 9. évtizedben már összemegy az ember, s nem nagyobb lesz. Ismerős volt mindenki. Új csak a két gitáros-énekes hölgy volt, akiket Szabó János csábított ide – sikerrel. Énekel indult a liturgia, majd köszöntöttem őket. Még egyet énekeltek a gitárosok, én meg elimádkoztam a virágvasárnapi hivatalos misekezdeti könyörgést, s már indult is a passió. Gyakorlattal rendelkező testvérek csinálták, összeszokott gárda: a dévai színjátszó csoport. Szép volt. Jó ágy a prédikációnak. Mi tagadás, nem készültem. Délelőtt mondtam ugyan már egy prédikációt Bokorportán, ahol Julit és Pityut megkereszteltem, de az nem illet ide. Egész délután rágtam a tollat, de annak csak annyi eredménye volt, hogy betettem a táskámba három segédszöveget; ezek: Az apostol Petőfitől, az Ének Kaifásról Nagy Katalintól, és a Szonettkoszorú Kovács Gábertől.

A hallott passió-szöveg után meg kellett szólalnom, s azt mondtam, hogy rosszul vagyok tőle. A 90-es évek közepén Salzburg egyetemén voltam hivatalos egy konferencián, s elmondtam ott egy hazai egyházi történetet. Egyik nyugati társelőadónóm azt mondta rá,

**XIX. évfolyam 4. szám
2012. április
TARTALOM:**

A Koinónia régebbi számai elérhetők: www.bulanyi.hu	
Bulányi György, Virágvasárnap	2036
Marghescu Mária, A négy fogadalom	2037
Sz. Kiss Mária, A saját kudarcaink...	2039
Hegyi Béla, Heinrich Böll és az Egyház	2041
Zsidók és keresztények együtt...	2042
Orbán Péter, Hiszi, hogy van!...	2044
Gyurkovics Tibor, A csapat becsülete	2045
Molnár Géza, Az élelmiszerválság	2046
Robert Kehl, A páli dogmatika...	2050
Korponai Erzsébet, Ajánló	2053
Beszélgetés Bokrosokkal	2056
Oriah hegyi álmodó...	2059
Inczédy Péter, Miről mi jut az eszembe	2059
Faragó Ferenc, Archetípusok az Evangéliumban	2060
«Az emberi elköteleződés folyóirata – családunkért, nemzetünkért, mindenkiért – Isten Országá megvalósulásáért.» Elérhetőség; koinonia.tarsak@gmail.com	

hogy öt fizikai rosszullét környékezi az ilyen történetek hallatán. Történetemben a Kaifás-utódok már nem ölték meg senkit, csak hazudtak és hazudtak rendületlenül, s nem is jószántukból, csak pártunk és kormányunk szíves akaratóból..., és ezt tévedhetetlenségük teljes öntudatával és glóriájával kellett tenniük. Elvállalták s végigjátszották a szégyenletes szerepet. Ha jól emlékszem, ekkor szedhettem elő Petőfit:

*Bőszülten hagyta el a nép / A templomot,
(Az isten és a béke házát) / S vadállatként rohant
az ifjúhoz,
Kit tennap még atyjának nevezett, S reá
parancsolt: holnap ilyen tájig
Ha itt látják, tüstént agyonverik.
Beszélt az ifjú, a mint tőle telt, / Beszélt oly
lelkesen, mint még soha.
Hiába. Ahol pap emelt szót, / Ott az igazság
megfeszítettik.*

A magyar irodalomnak alig van Jézus-képe. Oly értelemben sincs, mint Papini vagy Mauriac Jézus-